

ציירתי עלים ושלוש עולמי. ציירתי את זה כי אני רוצה שיהיה שלום בעולם - כרגע אין - דרום סודן, איראן, סומליה ועוד מדינות הן לא בשלום והן לא שלוות. אני רואה בחדשות כל פעם על מקומות חדשים שיש בהם בעיות ואני מרגישה כל כך מאוכזבת מהממשלות, מהצבאות ומהאנשים. אני כועסת על הנשיא שלי כי אנשים מתים ולא נראה שכל כך איכפת לו מהם או מהמשפחות שלהם. יש כל כך הרבה יתומים בכל העולם ואנשים לא כל כך רוצים לעזור, רק חלק קטן מהם. לכן אני רוצה יום אחד לעזור להם בעצמי. הייתי רוצה לבנות בית יתומים משותף ליתומים מכל העולם, כדי ליצור סולידריות ביניהם ושלא יהיו הפרדות כי אתה שחור ואתה לבן. פה באוגנדה אני מרגישה שהבית ספר מאפשר לי להכיר אוגנדים ושיש לי חברים גם מסודן וגם מאוגנדה.

הגעתי לישראל ב-2006. אני זוכרת שהגענו לישראל כמשפחה וקיבלו אותנו בגבול בברכה. חלק מהאנשים מתו בדרך, בגלל שהוכשו על ידי נחשים, או שקפצו מעל הגדר ומתו. חלק מתו מירי של השוטרים המצרים. אני זוכרת את היריות. ביום הראשון שלי בישראל חייל בא והרים אותי ולקח אותי לאוהל, הוא היה נחמד. הייתי מאוד מפוחדת אבל אמא שלי הייתה איתי. נשארנו במחנה הצבאי בערך שבוע. גרתי בתל אביב ובערד במהלך הזמן שלי בישראל, והעדפתי את ערד. היו לי שם כל כך הרבה חברים אנשים היו אדיבים, המקום היה טוב אלי. הלכתי לבית ספר עד כיתה ד', ואני מתגעגעת למורה שלי רווית מבית הספר לבאות. אהבתי להיות בבית ספר בישראל ואת אורח החיים, שהיה כל כך שונה בישראל. לא הייתי בפנימייה, הייתי כל יום עם חברים שלי בבתיים. אני מתגעגעת להיות בבית ספר יומי.

עזבנו את ישראל ב-2011, אבא שלי אמר לי שהנשיא רוצה שנחזור. אמא שלי לא רצתה שנחזור והיא התווכחה, אבל אחרי כמה חודשים כבר הלכנו. לא היה לי זמן להגיד ביי לחברים שלי כי עזבנו מאוד מוקדם בבוקר ולא ידעתי שאנחנו הולכים לעזוב. טסתי במטוס לג'ובה, ודרום סודן הייתה נוראית. אנשים כל הזמן חלו שם, והמלחמה אפילו הפכה את זה ליותר גרוע. באתי לאוגנדה ב-2016 והייתי בדרום סודן במהלך המלחמה. זה היה נורא - אנשים נהרגו, נשים בהריון נהרגו, נשים נאנסות. ג'ובה לא הייתה בטוחה, והייתי בתוך הבית כל הזמן עם אמא שלי ואבא שלי. אני והאחיות שלי הגענו לאוגנדה, אבל ההורים שלי נשארו בדרום סודן.

פליט זה מישהו שלא נמצא במדינה שלו בזמן של מלחמה במדינה שלהם. בהתחלה הרגשתי פליטה באוגנדה, עכשיו קצת פחות. הייתי צריכה לדאוג למסמכים שלי כדי שלא יעצרו אותי - הלכנו למחנה פליטים עם ג'ייקוב והסדרנו את המעמד שלנו. בישראל לא הרגשתי כמו פליטה כי אף פעם לא הייתי צריכה להירשם איפשהו, וזה הרגיש לי כמו המדינה שלי.

החלום שלי זה להיות חלק מהאו"ם, בגלל שהאו"ם מקדמים שלום עולמי ומונעים ממלחמות לפרוץ. קראתי על זה בספרים. אני מקווה שבעוד עשר שנים תפגשי אותי בארה"ב, עובדת ב-UN.